

TỔNG HỢP CÁC MỞ BÀI VÀ KẾT BÀI HAY NHẤT NGƯỜI LÁI ĐÒ SÔNG ĐÀ

1. Mở bài 1

Nguyễn Tuân sinh năm 1910, mất năm 1987 là một nhà nghệ sĩ lớn của dân tộc Việt Nam. Vốn là một người tri thức giàu lòng yêu nước lại am hiểu sâu rộng nền văn hoá dân tộc, ông viết nên những tác phẩm rất mực uyên bác và giàu giá trị. Nếu như trước cách mạng, văn học của Nguyễn Tuân chạm đến lòng người bởi vẻ đẹp tài hoa của những con người "một thời vang bóng" như Huân Cao thì sau cách mạng, Nguyễn Tuân khiến người đọc rung cảm bởi sự tinh tế và tài năng trong việc vẽ nên những nét đẹp gân guốc nhưng gần gũi, bình dị với thiên nhiên và đời sống con người. Tuỳ bút "Người lái đò sông Đà" là một thành công tiêu biểu cho phong cách văn học của nhà văn Nguyễn Tuân tài hoa uyên bác.

2. Mở bài 2

Nhắc đến tác phẩm đặc sắc của Nguyễn Tuân sau Cách mạng Tháng Tám thì ta đâu thể bỏ qua "Người lái đò Sông Đà". Khi viết tuỳ bút này, ông không coi mình là một nhà văn, một người bình thường nữa mà coi mình chính là người đi tìm thứ vàng mười của núi rừng Tây Bắc và thứ vàng mười trong những con người đang nhiệt tình gắn bó với công cuộc xây dựng quê hương. Đó không phải chất vàng mười bình thường, đó là chính là vẻ đẹp người lái đò sông Đà, mà dưới ngòi bút của Nguyễn Tuân người lái đò sông Đà vừa là người anh hùng vừa là người nghệ sĩ tài hoa trong nghề mình.

3. Mở bài 3

Với mười lăm bài tuỳ bút và một bài thơ phác thảo sau chuyến thực tế ngược miền Tây Bắc điệp trùng mà đầy kỳ thú, tập "Tuỳ bút sông Đà" của nhà văn Nguyễn Tuân ra đời (1960) đã góp cho văn học nước nhà một tác phẩm giá trị khẳng định cuộc sống và con người Tây Bắc trong sự nghiệp dựng xây đất nước "Người lái đò sông Đà" là một thiên tuỳ bút đặc sắc trong tập tuỳ bút của Nguyễn Tuân. Đặc biệt hình ảnh ông lái đò dũng cảm và tài ba đã để lại ấn tượng khó phai mờ trong tâm trí người đọc. Cùng với hình tượng này, phong cách nghệ thuật độc đáo của Nguyễn Tuân càng rõ thêm, ấn tượng thêm.

4. Mở bài 4

Hòa chung với không khí sôi nổi của cả nước khi Miền Bắc tiến lên xây dựng Chủ nghĩa xã hội với xu hướng đi đến những vùng cao để phục hồi kinh tế với tiếng hát đầy sông, đầy cầu thì Nguyễn Tuân đã lựa chọn Tây Bắc làm miền đất hứa để viết lên tuyệt tác của đời mình. Ông không đi theo lối mòn khi viết về những "cái tôi" còn buồn như Huy Cận, Chế Lan Viên – Những "cái tôi" luôn cô đơn trước vũ trụ, cô đơn giữa dòng đời. Nguyễn Tuân đã khéo léo để "cái tôi" cá nhân của mình hòa chung với "cái ta" của cộng đồng và mở ra một trào lưu văn học mới để rồi tất cả được kết tinh trong tập "Tuỳ bút Sông Đà" mà linh hồn của nó chính là "Tuỳ bút Người lái đò Sông Đà". Nguyễn Tuân là một nhà văn cả đời say mê đi tìm cái đẹp, cái đẹp ở đây chính là nghệ thuật, mà khi nói đến nghệ thuật cũng chính là cái đẹp, với Nguyễn Tuân, con người chính là tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời nhất mà tạo hóa đã ban tặng. Cái đẹp ấy được Nguyễn Tuân phát hiện ra trong "thứ vàng mười đã qua thử lửa" của Tây Bắc, ở những con người đang gắn bó với công cuộc xây dựng quê hương, đất nước. Chất vàng mười ấy chính là vẻ đẹp của người lái đò sông Đà, dưới ngòi bút điêu luyện của Nguyễn Tuân đó vừa là người anh hùng, vừa là nghệ sĩ tài hoa trên chính nghề nghiệp của mình.

5. Mở bài 5

Trong những năm 58 - 60, Tây Bắc trở thành vùng đất hứa của thi ca nghệ thuật khi miền Bắc tiến lên xây dựng chủ nghĩa xã hội. Ta biết đến Tây Bắc với tập "Truyện Tây Bắc" của

Tô Hoài, "Mùa Lạc" của Nguyễn Khải và "Tùy bút Sông Đà" của Nguyễn Tuân. Nhà văn Nguyễn Tuân thăng hoa trên mảnh đất Tây Bắc với linh hồn là bài kí "Người lái đò Sông Đà". Là một nhà văn đi theo "chủ nghĩa xê dịch", trong tác phẩm ông dùng những ngôn ngữ điêu luyện để làm nổi bật những đoạn đèo cao, vực sâu, thác nước dữ dội, cảnh thiên nhiên đẹp tuyệt đỉnh nhưng trên cả đấy là vẻ đẹp con sông Đà. 6. Mở bài 6

Trên dải đất cong cong hình chữ S, có biết bao nhiêu dòng sông cho những cặp tình nhân soi bóng, cho con người yêu thương và suy tưởng về cội nguồn. Và ai ai cũng muốn có một dòng sông để lưu giữ những ký ức tuổi thơ và thể hiện niềm tự hào với đất mẹ thân thương. Ta từng biết đến một dòng sông quê hương trong thơ Tế Hanh, một con sông Đuống "nằm nghiêng nghiêng trong kháng chiến trường kì" trong thơ của Hoàng Cầm. Và đến với thế giới nghệ thuật của Nguyễn Tuân, chúng ta còn được chiêm ngưỡng một dòng sông Đà vừa hung bạo vừa trữ tình. Chính công trình tuyệt vời của tạo hóa ấy đã níu chân ông khiến nhà văn không muốn rời xa khi đến với mảnh đất Tây Bắc xa xôi của Tổ quốc.

7. Kết bài 1

Viết về người lái đò Sông Đà, viết về một vùng đất của Tổ quốc, Nguyễn Tuân đã thể hiện nguồn xúc cảm yêu thương tha thiết với người lao động và thiên nhiên đất nước. Sông Đà càng đẹp, càng sinh động thì ông lái đò hiện lên càng anh dũng, ngoan cường trong lao động, ta lại càng thấy được bản lĩnh, tầm lòng và tài năng của Nguyễn Tuân. Nhà văn đã phát hiện ra trong con người bình dị ấy " thứ vàng mười đã qua thử lửa" của núi rừng Tây Bắc. Cuộc sống quanh ta vốn rất cũ kĩ, tầm thường, gió vẫn thổi, mây vẫn trôi, ngày lại qua ngày.. nhà văn chính là người đã mang lại cho ta một thế giới mới, tinh khôi hơn, diệu kì hơn. Và Nguyễn Tuân đã làm tròn sứ mệnh của một nhà văn, ông đã góp phần mang đến cho Thế giới những sắc màu mới. Bước vào thế giới của Nguyễn Tuân, chúng ta như bước vào một chân trời với màu sắc huyền bí riêng biệt, hấp dẫn và độc đáo. Đó là chân trời của cái đẹp, của tài hoa và sự uyên bác.

8. Kết bài 2

Hình tượng người lái đò sông Đà được xây dựng rất thành công qua ngòi bút độc đáo và sáng tạo của Nguyễn Tuân. Trong hơi thở văn chương ấy, nhà văn đã khẳng định được tài năng và sức mạnh cường đại của con người, cuộc chiến không cân sức giữa con người lao động và thiên nhiên kỳ bí vốn có nhiều cam go, vất vả. Nhưng bằng sự thông minh, sáng tạo, đức tính kiên cường, tỉ mỉ vốn ăn sâu vào máu của những người lao động, họ đã chiến thắng một cách huy hoàng, vẻ vang nhất, trở thành người nghệ sĩ tài ba trên chính mặt trận tìm kế sinh nhai của mình.

9. Kết bài 3

"Người lái đò sông Đà" là một áng văn đẹp được làm nên từ tình yêu đất nước say đắm, thiết tha của một con người muốn dùng văn chương để ca ngợi vẻ đẹp vừa kì vĩ hào hùng, vừa trữ tình, thơ mộng của thiên nhiên và nhất là con người lao động bình dị ở miền Tây Bắc. Hình ảnh người lái đò sông Đà là tiêu biểu cho con người lao động vùng Tây Bắc, dũng cảm, gan dạ, quật cường, luôn kiên trì và hết mình với công việc. Nổi bật trên thiên nhiên bao la hùng vĩ của núi rừng Tây Bắc chính là con người lao động nơi đây.

10. Kết bài 4

Một Sông Đà, một Nguyễn Tuân - một thiên nhiên dữ dội, một người nghệ sĩ tài hoa. Tùy bút của Nguyễn Tuân chân thực mà hấp dẫn là vậy. Đọc từng dòng văn, ta như được tự mình trải nghiệm trong không gian Tây Bắc, được gặp và chiêm ngưỡng cái tài hoa của những con người nơi đây. "Người lái đò Sông Đà" là một áng văn đẹp được làm nên từ tình yêu đất nước thiết tha, say đắm của một người nghệ sĩ muốn dùng văn chương để khắc họa vẻ đẹp

kì vĩ, hào hùng, vừa trữ tình, thơ mộng, và nhất là tài năng của những người lao động bình dị. Sự đầu tư nghiêm túc, công phu và tâm huyết cho nghệ thuật của Nguyễn Tuân thật khiến ta khâm phục. Phải chăng đó chính là cái độc đáo tài hoa của Nguyễn Tuân - cái điều mà ông vẫn quan niệm “đã viết văn thì phải viết cho hay, cho đúng cái tạng riêng của mình. Văn chương cần sự độc đáo hơn bất kì một lĩnh vực nào khác....”.

11. Kết bài 5

“Niềm vui của nhà văn chân chính là niềm vui của người dẫn đường đến xứ sở của cái đẹp” (K. Pautopxki). Với tùy bút “Người lái đò sông Đà”, ngòi bút của Nguyễn Tuân như nở hoa trong sự hoà phối diệu kì giữa cái đẹp của ngôn từ và ánh sáng tuyệt mỹ của chiều sâu hình ảnh, dẫn dắt người đọc đến với vẻ đẹp hung bạo mà trữ tình của thiên nhiên Tây Bắc, nhất là vẻ đẹp “vàng mười” nơi tâm hồn con người mà nhà văn tập trung khắc họa qua hình tượng người lái đò. Văn chương của Nguyễn Tuân đã mang đến cho chúng ta một chân trời huyền bí riêng biệt, hấp dẫn và độc đáo.

12. Kết bài 6

Kết thúc hành trình khám phá dòng Đà giang, nhà văn Nguyễn Tuân trong tùy bút Người lái đò sông Đà của mình đã mang đến một diện mạo, một hình tượng thực toàn diện, thực đẹp đẽ về dòng sông Đà, đó là con sông có cá tính mạnh mẽ mà hiểm ác bắt nguồn từ rừng già Trường Sơn, đó cũng là dòng sông trữ “tuôn dài như một áng tóc trữ tình” cùng sắc nước thay đổi theo mùa “Mùa xuân xanh màu ngọc bích”, mùa thu nước sông “lừ lừ chín đỏ như da mặt một người bầm đi vì rượu”. Không chỉ xây dựng lên hình tượng dòng sông đẹp đẽ và mới lạ, tùy bút của Nguyễn Tuân còn khắc họa chân dung vẻ đẹp của người lái đò trí dũng, nghệ sĩ trong chính công việc của mình người lái đò điêu luyện và uyên bác.